

zorčí úřady jen za tím účelem, by se mohla sbíráním oněch věcí živiti ještě nějakou dobu déle, než jí bylo úředně povoleno, zjišťuje tím zároveň, že úmyslem obžalované bylo poškoditi i účel, který stát sleduje zavedením oněch legitimačních listů a který spočívá při nejmenším v tom, by se sbíráním oněch věcí nezabývaly osoby, jimž k tomu úřední povolení uděleno nebylo. Jako právně mylný jest tudíž označiti především rozsudkový závěr, podle něhož k úmyslu § 197 tr. zák., t. j. k úmyslu poškoditi někoho na majetku nebo na jiných právech, nestačí pachatelův úmysl zkrátiti paděláním veřejné listiny dozorčí úřady v právu dozoru, i názor, tamtéž vyslovený, že takový úmysl předpokládá i skutková podstata přestupku podle § 320 f) tr. zák. Netřeba než znovu zdůrazniti, že v tom se právě liší od sebe skutkové podstaty zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák. a přestupku podle § 320 f) tr. zák., že ona předpokládá, tato naproti tomu vylučuje pachatelův úmysl, by byla jinému způsobena škoda na jeho majetku nebo na jiných právech, takže jednání obžalované, která podle onoho nepřímého zjištění rozsudkového předsevzala trestné činy v úmyslu, by jimi byly dozorčí úřady nejen oklamány, nýbrž i zkráceny v právu dozoru, bylo správně podřaditi objektivní i subjektivní skutkové podstatě zločinu podvodu podle §§ 197, 199 d) tr. zák., neboť z posavadních úvah je zjevnou zároveň i neudržitelnost rozsudkového závěru, podle něhož nebyla prý výsledky průvodního řízení prokázána ani možnost poškození, již má na zřeteli § 197 tr. zák.

Čís. 3899.

Okolnost, že pachatel měl možnost kdykoliv škodu nahraditi, může po případě vyloučiti zlý úmysl ohledně zadržení, nikoliv ohledně přivlastnění, při němž stačí ke skutkové podstatě zpronevěry pachatelovo vědomí, že porušuje disposicí s věcí za určitým účelem mu svěřenou důvěru svěřitelovu.

Není třeba přihlížeti k pochybnostem ohledně »zadržení«, je-li nepochybným »přivlastnění« a naopak.

(Rozh. ze dne 13. června 1930, Zm II 365/29.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 9. října 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák. a přestupkem podle § 320 f) tr. zák., zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák., ve výroku o trestu a ve výrocích s ním souvisejících jako zmatečný a věc vrátil témuž soudu nalézacímu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek jen ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 181 tr. zák. a uplatňuje zmateční důvody podle § 281 čís. 4, 5 a 9 a) tr. ř. Podle rozsudečného výroku byl obžalovaný uznán vinným, že v S. věci jemu z příčiny veřejného úřadu jako listonoši svěřené, dne 9. února 1929 šekovou platební poukázku na 3.000 Kč pro Annu P-ovou v R., dne 9. ledna 1929 dopis se dvěma americkými dolary pro Marii S-ovou v R. a dne 31. prosince 1928 dopis s 21 kanadskými dolary pro Cyrila P-a v R., které činí více než 500 Kč, za sebou zadržel a si přivlastnil. Uplatňujíc zmateční důvod podle § 281 čís. 9 a) tr. ř., vytýká stížnost, že obžalovanému, jenž zlý úmysl popíral a měl možnost kdykoliv škodu nahradit a též škodu po propuštění z vazby nahradil, zlý úmysl nebyl prokázán. Okolností ty by po případě mohly vyloučiti zlý úmysl ohledně pojmu zadržení, nemohly by však vyloučiti zlý úmysl ohledně pojmu přivlastnění, při němž stačí ke skutkové podstatě zločinu zpronevěry zjištění pachatelova vědomí, že porušuje disposicí, kterou činí s věcí jemu za určitým účelem svěřenou, důvěru svěřitele věci k němu jako jejímu příjemci. Tu stačí zjištění vědomí hmotné protiprávnosti. S hlediska, že jak pouhým zadržením, tak i pouhým přivlastněním věci svěřené je objektivní skutková podstata zpronevěry naplněna, není třeba přihlížeti k pochybnostem ohledně »zadržení«, je-li nepochybným »přivlastnění« a naopak (rozh. 3314 sb. n. s.) a nebylo by proto potřebí zmateční stížnosti vyhověti, kdyby byl nalézací soud zjistil aspoň vědomí hmotné protiprávnosti. Jelikož však nalézací soud tak neučinil a subjektivní stránkou činu vůbec se nezabýval, bylo zmateční stížnosti, pokud s hlediska zmatku § 281 čís. 9 a) tr. ř. tento nedostatek vytýká, vyhověti a ano se nelze obejít bez nového hlavního přelíčení, za souhlasu generální prokuratury podle § 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. pro rok 1878 právem uznati, jak se stalo.

Čís. 3900.

Pokud jde o urážku na cti, bylo-li jednání nebo podnikání označeno za »manévr«.

Okolnost, že se kdo »bránil« v urážlivém článku proti útoku na svou čest, není důvodem trestnost vylučujícím (§ 2 g) tr. zák.).

Útoku proti bezpečnosti cti lze se dopustiti i ve formě nepřímé, použitím opatrné, zaobalené stilisace.

(Rozh. ze dne 14. června 1930, Zm I 85/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 25. listopadu 1929, jímž byl